

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci žalobkyně: **M. B.**, zastoupená Mgr. Michalem Poupětem, advokátem, se sídlem Konviktská 291/24, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, týkající se žaloby proti rozhodnutím žalované ze dne 8. 11. 2018, č. j. CPR-24818-2/ČJ-2018-930310-V244 a č. j. CPR-24818-3/ČJ-2018-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2019, č. j. 53 A 11/2018 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 11. 2018, č. j. CPR-24818-2/ČJ-2018-930310-V244, žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila prvostupňové rozhodnutí ze dne 18. 7. 2018, č. j. KRPS-51137-37/ČJ-2018-010023-SV, kterým Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobkyni správní vyhoštění a stanovila dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce devíti měsíců. Rozhodnutím ze dne 8. 11. 2018, č. j. CPR-24818-3/ČJ-2018-930310-V244, žalovaná zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 18. 7. 2018, č. j. KRPS-51137-38/ČJ-2018-010023-SV, kterým byla žalobkyni uložena povinnost uhradit náklady řízení ve věci správního vyhoštění ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobkyně byla dne 13. 2. 2018 kontrolována hlídkou Policie České republiky v rámci akce „Velvary“ během výkonu práce ve společnosti FILSON s.r.o. (dále jen společnost FILSON) v areálu společnosti Velvana, a.s. na adrese Velvary 237. Žalobkyně zde byla zastihána v pracovním oděvu při výkonu práce u plnicí linky. V cestovním dokladu žalobkyně bylo vyznačeno vízum typu D, platné pro státy Schengenu v době od 29. 8. 2017 do 23. 2. 2018, které žalobkyni opravňovalo k pobytu na dobu 179 dnů s možností opakovaného vstupu přes vnější hranici (MULT). Vízum bylo vydáno polskými orgány (konzulátem ve Lvově). V cestovním dokladu žalobkyně byl dále pomocí razítka vyznačen příjezd do schengenského prostoru dne 3. 9. 2017 přes hraniční přechod Medyka, Polská republika. Žalobkyně nepředložila povolení k zaměstnání. Mistr provozu společnosti FILSON při kontrole potvrdil, že žalobkyně je zde skutečně zaměstnána a společnost jí eviduje docházku do zaměstnání.

[3] Na základě výše uvedeného bylo s žalobkyní ještě týž den zahájeno řízení ve věci správního vyhoštění. V průběhu svého výslechu (viz protokol ze dne 13. 2. 2018, č. j. KRPS-51137-12/ČJ-2018-010023-SV) žalobkyně vypověděla, že vízum jí zajistila agentura na Ukrajině a opatřila si jej za účelem práce pro polskou společnost, která ji vyslala za prací do České republiky. V Polsku žalobkyně nikdy nepracovala a již na Ukrajině jí bylo zástupcem společnosti sděleno, že bude pracovat v České republice. V roce 2007 se žalobkyně vrátila na Ukrajinu, aby si prodloužila pracovní vízum, a následně si našla polskou společnost, která ji zaměstnala a vyslala do České republiky. Začátkem ledna 2018 žalobkyně podala na Úřadu práce žádost o české pracovní vízum. U kterého úřadu nevěděla, neboť žádost za ni podal pan V. Š. Žalobkyně dále vypověděla, že do České republiky přijela za prací autobusem přes Polsko dne 3. 9. 2017, kdy zde měla vykonávat práci pro polskou společnost FILSON. Nemá živnostenský list ani povolení k zaměstnání. Se společností má uzavřenu pracovní smlouvu a vykonává balicí práce. V obci Velvary pracuje od 1. 10. 2017, do Polska nikdy nejezdila. Žalobkyně si nebyla vědoma toho, že by v České republice pracovala nelegálně. Měla za to, že uzavřela pracovní smlouvu s polskou společností FILSON, která ji vyslala k práci do České republiky.

[4] Součástí správního spisu jsou listiny týkající se výkonu práce žalobkyně: pracovní smlouva žalobkyně ze dne 1. 11. 2017 se společností PRACMAX a její dodatek v polském jazyce; polské dokumenty týkající se sociálního zabezpečení žalobkyně; rámcová smlouva o dílo ze dne 2. 10. 2017 mezi společností FILSON (jakožto objednatel) a společností FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o. (jakožto zhotovitelem) – jako dílo jsou v čl. 2 smlouvy vymezeny balicí práce, manipulační práce a ostatní práce balení; příloha 1 smlouvy – Vzor objednávky; podnájemní smlouva mezi zmíněnými společnostmi ze dne 2. 10. 2017; listina označená jako „Docházka agentura – 2018“, z níž plyne, že žalobkyně pracovala pět dnů v týdnu v osmihodinových pracovních směnách, a dále jednotlivé listy označené jako „Docházka – agentura, Filson Velvary“ od 1. 2. do 13. 2. 2018 s evidencí docházky žalobkyně a dalších zaměstnanců.

[5] Žalobkyně správním orgánům předložila informaci o nástupu do zaměstnání – o vyslání k výkonu práce ze dne 1. 11. 2017, dále již výše zmíněné listiny v polském jazyce, poučení zaměstnance společnosti PRACMAX v souvislosti s vysláním do České republiky ze dne 1. 11. 2017 v českém jazyce, další pracovněprávní listiny v polském jazyce z téhož dne, v nichž figuruje žalobkyně a společnost PRACMAX a smlouvu o poskytování příhraničních služeb ze dne 2. 10. 2017 uzavřenou mezi společností PRACMAX (jako dodavatelem) a společností FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o. (jako odběratelem). Jako předmět smlouvy je uvedeno provádění dokončovacích stavebních prací, balicích a úklidových prací na území

pokračování

České republiky. Žalobkyně rovněž doložila vyjádření ze dne 31. 3. 2017 v anglickém jazyce, včetně českého překladu, s hlavičkou Evropské komise adresované společnosti OVD-TEMYRTRANS sp. z o. o., které obecně popisuje podmínky přeshraničního poskytování služeb; a dále listinu označenou jako „Objednávka Filson“ ze dne 1. 11. 2017, uzavřenou mezi společnostmi PRACMAX a FORTUNA KAPITAL INVEST s.r.o. (dále jen „společnost FORTUNA“).

[6] Úřad práce České republiky v průběhu správního řízení k dotazu správních orgánů potvrdil, že žalobkyni nebylo vydáno povolení k zaměstnání na území České republiky. V době provedené kontroly tedy povolením k zaměstnání nedisponovala. Společnost FILSON ve svém vyjádření ze dne 5. 4. 2018 uvedla, že žalobkyně nikdy nebyla její zaměstnankyní. Žalobkyně pracovala v jejím provozu jako zaměstnanec agentury FORTUNA, s níž má společnost FILSON uzavřenu smlouvu o dílo. Z vyjádření společnosti FORTUNA ze dne 6. 6. 2018 vyplynulo, že žalobkyně s ní není v pracovněprávním vztahu, ale je zaměstnankyní společnosti PRACMAX, která eviduje i její docházku. Do České republiky byla žalobkyně vyslána na základě smlouvy o poskytování příhraničních služeb, kterou uzavřela se svým polským zaměstnavatelem, a to na základě objednávky.

[7] Na základě výše uvedených skutečností správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že v řízení bylo prokázáno, že žalobkyně od 1. 11. 2017 do svého zadržení pracovala v objektu společnosti FILSON bez povolení k zaměstnání, ačkoli toto povolení bylo podmínkou výkonu pracovní činnosti. Byly tedy naplněny podmínky pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců.

[8] V odvolání proti prvostupňovému správnímu rozhodnutí žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně nezduvodnil, proč v daném případě neaplikoval ustanovení § 98 písm. k) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, a nezabýval se charakterem spolupráce mezi společnostmi PRACMAX a FORTUNA. Žalobkyně měla za to, že správní orgán I. stupně pominul princip přednosti evropského práva a nevyjasnil, po jakou dobu žalobkyně pracovala v České republice a zda se chce vrátit do Polska. Žalobkyně podala odvolání také proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o nákladech řízení, neboť je závislé na rozhodnutí o správním vyhoštění.

[9] Žalovaná v odůvodnění rozhodnutí konstatovala, že správní orgán I. stupně se zabýval otázkou, proč je v daném případě vyloučena aplikace ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a s jeho závěry se žalovaná ztotožnila. V této souvislosti uvedla, že v řízení nebylo prokázáno naplnění podmínek pro užití tohoto ustanovení, tj. že by se jednalo o vyslání pracovníka zahraničním zaměstnavatelem do České republiky k provedení služby. Žalobkyně sama v rámci své výpovědi uvedla, že z Ukrajiny přijela přímo do České republiky a v Polsku se vůbec nezdržovala. Dle žalované tak byl skutkový stav věci náležitě zjištěn a z ničeho v řízení nevyplývá, že by žalobkyně práci na území České republiky vykonávala legálně.

[10] Žalobkyně se proti rozhodnutím žalované bránila žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“). Namítala, že řízení o správním vyhoštění bylo provedeno v rozporu s českými i evropskými právními předpisy a bylo zatíženo celou řadou procesních nedostatků namítaných již v podaném odvolání. Žalobkyně se domnívala, že svým jednáním žádné právní předpisy neporušila a správní orgány nesprávně odmítly aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnici Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. 12. 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb. Žalobkyně totiž byla zaměstnankyní polské společnosti PRACMAX a do České republiky byla vyslána v rámci

poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie ve smyslu citované směrnice. Žalobkyně tak byla po právu vyslána k plnění zakázky pro společnost FORTUNA, a to na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi těmito dvěma společnostmi. Důkazy k prokázání tvrzených skutečností však byly správními orgány odmítnuty.

[11] Krajský soud v souladu se svým dřívějším rozsudkem ze dne 27. 5. 2013, č. j. 44 A 12/2013 - 21, a s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2018, č. j. 1 Azs 7/2018 - 15, přezkoumal obě napadená rozhodnutí ve společném řízení. Je-li totiž výrok o náhradě nákladů správního řízení (závislý výrok) předmětem samostatného rozhodnutí správního orgánu, musí soudní přezkum takového rozhodnutí probíhat na základě shodných procesních pravidel, jako kdyby tento výrok byl součástí jednoho rozhodnutí společně s výrokem ve věci samé (hlavní výrok). Žalobu směřující proti těmto rozhodnutím krajský soud jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že ze zjištění učiněných v průběhu správního řízení vyplynulo, že žalobkyně před svým vysláním do provozovny společnosti FILSON žádnou práci pro svého zaměstnavatele (společnost PRACMAX) nevykonávala, zejména nikoli na území Polské republiky, kam ani neměla v úmyslu se po dokončení práce pro společnost FILSON vrátit. Krajský soud dospěl k závěru, že společnost PRACMAX tak v daném případě fakticky vykonávala činnost agentury práce, která žalobkyni pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky, aniž by žalobkyni jakýmkoli způsobem sama využívala (nebo v budoucnu zamýšlela využít) k vlastní činnosti v Polsku. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, publikovaný pod č. 3713/2018 Sb. NSS, se na takové případy výjimka podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti nevztahuje, neboť nelze předpokládat, že by se žalobkyně po uplynutí doby vyslání vrátila zpět na polský pracovní trh. K odkazu žalobkyně na vyjádření Evropské komise ze dne 31. 3. 2017 krajský soud vedle toho, že se jednalo o vyjádření určené jinému subjektu (OVD-TEMYRTRANS sp. z o. o.), k němuž nemá žalobkyně žádný vztah, poznamenal, že toto vyjádření vychází z předpokladu, že vyslaný zaměstnanec pro svého zaměstnavatele pravidelně a obvykle pracuje („*workers, employed regularly and habitually by a service provider established in a Member State*“; srovnej k tomu obdobné užití spojení „*habitually employed*“ ve smyslu „*obvykle pracující*“ např. v bodě 3 preambule směrnice 96/71/ES). Zjevně tedy nepředpokládá, že společnost, která vysílá pracovníky do jiného členského státu, fakticky funguje jako agentura práce, která vysílané zaměstnance sama nijak nevyužívá. Dle krajského soudu zároveň nelze přehlédnout, že toto relativně stručné a obecné vyjádření se nezabývá konkrétními okolnostmi, za kterých vykonávala pracovní činnost žalobkyně. Vyjádření tak v podstatě pouze shrnuje některé závěry nespécifikovaných rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie, jehož relevantní judikaturu Nejvyšší správní soud zohlednil v již výše zmiňovaném rozsudku ve věci sp. zn. 2 Azs 289/2017. Krajský soud tak uzavřel, že v projednávané věci nelze tomuto vyjádření přikládat jakoukoli váhu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[12] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost (ve znění jejího doplnění), kterou formálně opírá o důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy o nesprávné právní posouzení krajským soudem, nedostatečné zjištění skutkového stavu věci a vady řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

[13] Stěžovatelka setrvala na svém názoru, že na území České republiky nevykonávala práci neoprávněně. Namítala, že správní orgány nepodloženě odmítly aplikovat ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti a směrnici 96/71/ES, přestože stěžovatelka je zaměstnankyní

pokračování

polské společnost PRACMAX a do České republiky byla vyslána v rámci poskytování služeb tímto zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státě Evropské unie. Stěžovatelka se tak nacházela na území České republiky v souladu s právními předpisy, když sem byla pouze vyslána za účelem poskytování služeb v rámci plnění zakázky pro společnost FORTUNA na základě smlouvy o poskytování služeb uzavřené mezi zúčastněnými společnostmi. Soulad tohoto postupu s právem EU přitom ve svém vyjádření potvrdila také Evropská komise. Ačkoli stěžovatelka opakovaně předkládala důkazy k prokázání skutečnosti, že v dané věci mělo dojít k aplikaci ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, nebyl postup podle tohoto zákonného ustanovení ze strany správních orgánů akceptován.

[14] Stěžovatelka zopakovala, že na území České republiky byla vyslána svým polským zaměstnavatelem. K tomu doplnila, že v obchodních vztazích nelze vyloučit, že zaměstnanec je přijat do zaměstnání a v důsledku nižší vytíženosti zaměstnavatele je v podstatě ihned vyslán v souladu s předpisy práva EU k výkonu práce v jiném členském státě na základě příslušných smluvních závazků, což byl i případ stěžovatelky. Správní orgány a krajský soud přitom postavily své závěry na výpovědi stěžovatelky, která dle výsledku evidentně nebyla znalá smluvních a obchodních vztahů zúčastněných společností, a proto nemohla být schopna stěžejní otázky relevantně posoudit. Tyto nejasnosti přitom mohly být zhojeny, pokud by správní orgány provedly důkazy, které stěžovatelka v předcházejícím řízení navrhovala.

[15] Žalovaná v rámci svého vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na spisový materiál, přičemž byla přesvědčena, že postupovala v souladu se zákony, ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí našeho právního řádu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[17] V posuzované věci není mezi účastníky řízení spor, že stěžovatelka (coby státní příslušnice Ukrajiny) vykonávala v České republice závislou práci, aniž by jí k tomu české státní orgány vydaly povolení. Nejvyšší správní soud přitom nepřisvědčil uplatněné kasační námitce, že stěžovatelka byla oprávněna v České republice pracovat na základě ustanovení § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, resp. na základě směrnice 96/71/ES, a to z následujících důvodů.

[18] Podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti platí, že *povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky a v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie.*

[19] Jak krajský soud poukázal v napadeném rozsudku, otázkou vysílání státních příslušníků Ukrajiny, kterým bylo uděleno polské vízum, nikoli však povolení k výkonu práce na území České republiky, polským zaměstnavatelem k výkonu práce do České republiky, aniž by kdy pro polského zaměstnavatele pracovali, se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, publikovaném pod č. 3713/2018 Sb. NSS; stejně jako např. v na něj navazujících rozsudcích č. j. 2 Azs 142/2018 - 17 ze dne 30. 5. 2018 a č. j. 4 Azs 134/2018 - 18 ze dne 31. 5. 2018, oba dostupné na www.nssoud.cz, v nichž posuzoval obdobné skutkové okolnosti jako v nyní projednávané věci.

[20] V rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 289/2017 - 31, Nejvyšší správní soud vycházel ze směrnice 96/71/ES, jakož i z judikatury Soudního dvora EU (ve věci *Webb*, 279/80; a *Vicoplus*, C-307/09 až C-309/09), z nichž dovodil, že službou, na kterou se vztahuje svoboda volného

pohybu služeb, je nepochybně i poskytování pracovní síly. Avšak vzhledem k tomu, že přeshraniční poskytování pracovní síly může mít značný dopad na vnitrostátní pracovní trh členského státu, v němž sídlí příjemce takové služby (příjemce pracovní síly), mohou členské státy podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení (k tomu srovnej § 95 odst. 1 a 4 zákona o zaměstnanosti). Nejvyšší správní soud pak s ohledem na další judikaturu Soudního dvoru EU (ve věci *Essent Energie*, C-91/13) doplnil, že pracovníci, kteří vykonávají svou hlavní činnost v členském státě, kde je usazen podnik poskytující služby, a do hostitelského členského státu byli jako pracovní síla poskytnuti pouze dočasně a za účelem splnění konkrétní činnosti, neusilují o začlenění na pracovní trh, a nemohou tak pro tento trh představovat ohrožení.

[21] Na základě těchto východisek Nejvyšší správní soud (i s ohledem na systematiku a účel zákona o zaměstnanosti) dospěl k závěru, že „(...) § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 91/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslání pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti“.

[22] V posuzovaném případě se přitom Nejvyšší správní soud ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že ačkoli stěžovatelka byla dle pracovní smlouvy ze dne 1. 11. 2017 formálně zaměstnankyní společnosti PRACMAX, nikdy pro ni žádnou pracovní činnost v Polsku nevykonávala. Stěžovatelka v rámci svého výslechu opakovaně uvedla, že již před svým odjezdem z Ukrajiny měla domluvenou práci v České republice, v Polsku nikdy nepracovala, pouze přes něj projížděla, do Polska nikdy nejezdila. K vyjádření stěžovatelky o těchto okolnostech nepochybně nebylo třeba znalostí obchodních či smluvních vztahů mezi zúčastněnými společnostmi, a výpověď stěžovatelky tak (ve spojení s dalšími listinnými důkazy) byla způsobilá přispět k náležitému objasnění skutkového stavu věci. V řízení nebylo prokázáno, že by stěžovatelka kdy provozovala hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo, a že by tedy její vyslání do České republiky představovalo odlehčovací opatření ve smyslu závěrů vyslovených Nejvyšším správním soudem v rozsudku ve věci sp. zn. 2 Azs 289/2017. V tomto ohledu se tedy tvrzení žalobkyně v kasační stížnosti, že v obchodních vztazích nelze vyloučit, že je zaměstnanec přijat do zaměstnání a v podstatě ihned vyslán k výkonu práce do jiného členského státu, jeví jako účelové a nemající oporu v provedeném dokazování. Stěžovatelka podle svých slov přicestovala přímo do České republiky dne 3. 9. 2017 a v areálu společnosti FILSON vykonávala balicí práce od 1. 10. 2017 (dle doložené evidence pracovní docházky až od 1. 11. 2017), což potvrdil mistr provozu přítomný v areálu společnosti FILSON v době kontroly a rovněž dokumenty založené ve správním spisu (viz jejich výčet obsažený v části I. tohoto rozsudku), na základě kterých mělo dojít k vyslání stěžovatelky k výkonu práce do České republiky a které jsou stejně jako pracovní smlouva datovány dne 1. 11. 2017.

[23] Skutkové okolnosti projednávané věci tak Nejvyšší správní soud vedou ke shodnému závěru, k němuž dospěl krajský soud, že i přes snahu o formální zastření skutečného stavu

pokračování

uzavřenými smluvními vztahy (pracovní smlouva stěžovatelky se společností PRACMAX, rámcová smlouva mezi společnostmi FILSON a FORTUNA a smlouva o poskytování příhraničních služeb mezi společnostmi PRACMAX a FORTUNA) je zřejmé, že společnost PRACMAX v projednávané věci *de facto* vykonávala činnost agentury práce, která stěžovatelce pouze zprostředkovala zaměstnání na území České republiky, aniž by ji ovšem jakýmkoli způsobem sama využívala k vlastní činnosti v Polsku. Stěžovatelka tak svou hlavní činnost nikdy neprovozovala ve státě sídla svého formálního zaměstnavatele a z ničeho nevyplýnul ani úmysl se po dokončení práce pro společnost FILSON na území tohoto státu vrátit.

[24] Na posuzovanou věc tak nelze aplikovat výjimku z povinnosti získat pracovní povolení dle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti, a krajský soud proto zcela správně uzavřel, že žalovaná postupovala v souladu se zákonem, vydala-li v posuzovaném případě rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3. zákona o pobytu cizinců, podle kterého *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*

[25] Poukazuje-li stěžovatelka na skutečnost, že soulad postupu společností PRACMAX a FORTUNA, které mezi sebou uzavřely smlouvu o poskytování služeb, potvrdila ve svém vyjádření také Evropská komise, i v tomto ohledu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje s provedeným hodnocením krajského soudu. Obecné vyjádření Evropské komise, které se nadto týkalo jiného subjektu (společnosti OVD-TEMYRTRANS sp. z o.o.), se nijak konkrétně nezabývá situací stěžovatelky (naopak se vyjadřuje k situaci odlišné, tj. k vyslání pracovníka, který pro svého zaměstnavatele pravidelně a obvykle pracuje) a pouze shrnuje některé závěry blíže nespecifikovaných rozhodnutí Soudního dvora EU, s jehož relevantní judikaturou se Nejvyšší správní soud vypořádal v již výše citovaném rozsudku ve věci sp. zn. 2 Azs 289/2017. V posuzované věci tedy nemá uvedené obecné vyjádření jakoukoli argumentační hodnotu a nelze mu přikládat jakoukoli váhu.

[26] Stran obecné námitky stěžovatelky, že veškeré nejasnosti mohly být objasněny a zhojeny, pokud by správní orgány v řízení provedly navrhované důkazy, Nejvyšší správní soud uvádí, že tato námitka není pro svou neurčitost způsobila bližšího soudního přezkumu. V obecné rovině však Nejvyšší správní soud přesto konstatuje, že správní orgány zjistily skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti a který odůvodňuje právní závěry, ke kterým správní orgány i krajský soud v předcházejícím řízení dospěly.

IV. Závěr a náklady řízení

[27] Na základě výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že žalobkyně jako stěžovatelka neměla ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její obvyklé úřední činnosti nevznikly, Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. července 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu